

Thuis in het Verpleeghuis

Waardigheid en trots op elke locatie

Maak kennis met: Anekdoten van Zuster Inge

Overdag heet ze Inge Schonewille-Koopman, moeder van drie kinderen en baasje van twee lieve honden. Maar 's avonds heet ze Zuster Inge. Dan werkt ze in het verpleeghuis en luistert ze naar de vaak ontroerende verhalen van mensen met dementie. Ze schrijft verhalen over haar ervaringen via de naam: 'Anekdoten van Zuster Inge'. Binnenkort is Zuster Inge een keer in de maand met zo'n anekdote op de website en Facebookpagina van Waardigheid en trots te volgen. 'Best wel spannend.'

Van Spoorwegen naar de verpleeghuiszorg

Ze werkt nu acht jaar in de zorg. Daarvoor was ze lokettist bij de Spoorwegen. 'Dan werk je ook met mensen, maar toch anders'. Toen de kinderen kwamen, verliet ze de Spoorwegen om fulltime moeder te worden. 'En met heel veel plezier'.

Toch ging er iets kriebelen. Ze wilde iets anders. Tijdens een lunch hoorde ze aan het tafeltje naast haar twee mensen over de opleiding tot helpende in de zorg praten. Inge wist genoeg en haastte zich naar het verpleeghuis. Op de dag van haar sollicitatiegesprek werd ze aangenomen.

'Mensen met dementie kunnen heel puur zijn'

‘Maar tjonge wat vond ik de kennismaking met de bewoners in het verpleeghuis ontluisterend. Ik heb na m’n werk zitten janken. Dat mensen door dementie zo kunnen veranderen.’

Maar na die eerste ‘schok’ begon ook haar fascinatie te groeien voor mensen die de wereld om hen heen anders gaan ervaren. En dat zette haar aan het denken en uiteindelijk aan het schrijven.

Zuster Inge: ‘Mensen met dementie kunnen heel puur zijn. Ze dragen geen masker meer. De geest trekt zich terug. Ze raken onthecht van alles. Dat gaat gepaard met een diep rouwproces. Maar als ze daar doorheen zijn, kunnen ze zich ook heel gelukkig voelen. Schrijnend blijft het. Maar ik vind dat je mensen moet waarderen binnen de kleine wereld waarin ze leven. Een gesprek voeren hoeft lang niet altijd. Samen een kopje koffie drinken, een beetje neuriën, op de vogels buiten wijzen: ook dat kan de optelsom van een compleet en bevredigend contact zijn.’

Observaties omzetten in verhalen

Inge heeft veel opgestoken van de contacten met de bewoners. ‘Ik heb geleerd te observeren, zonder je eigen emoties en waardeoordelen mee te laten wegen. Een hele uitdaging.’

Die ervaringen vervat Inge in anekdotes die ze sinds een jaar op haar Facebook-pagina ‘Anekdotes van zuster Inge’ deelt. Alledaagse ervaringen over kleine voorvallen tijdens haar werk. Subtiel, liefdevol en heel direct. De verhalen en vlogs worden gretig gelezen en bekeken door mensen in de zorg en door partners van de mensen met wie ze in haar verhalen en vlogs samen is. ‘Ik hoor dat lezers het allemaal heel herkenbaar vinden. Ik wil zelf in deze contacten vooral de liefde en humor laten zien. Want dementie kan ontluisterend zijn, maar laten we vooral ook de mooie, pure en vrolijke momenten niet vergeten.’

Laatbloeier Zuster Inge

Als ze nooit kinderen had gekregen, was Inge wellicht nooit in de zorg gaan werken? ‘Dat is nog maar de vraag. Ik ben er ogenschijnlijk toevallig ingerold. Maar toen ik op de mavo zat, wilde ik al in de verpleging gaan werken. Alleen had je wel havo nodig voor de opleiding. En die havo dat trok ik toen niet. Dus werd het de Spoorwegen. Maar je ziet het, uiteindelijk is dat nog goed gekomen. Ik ben gewoon een laatbloeier.’

Op de hoogte blijven van de anekdotes van Zuster Inge?

Meld je nu aan voor onze wekelijkse nieuwsbrief!

[gravityform id="26" title="false" description="false"]

Meer weten

- Volg Zuster Inge en haar anekdotes op haar Facebookpagina [‘Anekdotes van zuster Inge’](#)
 - Lees alles over het thema [dementie](#)
 - Lees ook de rubriek van de [Dames The](#)
-

tags:

[Anekdotes van Zuster Inge](#) (13), [Dementie](#) (145)